

Arrest

nr. 66785 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SOENEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, (P. Z.), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ingoesj origine te zijn. U werd op 20/01/1989 te Grozny geboren. U bent met (D. B.) getrouwd (OV (...)). Vanaf mei 2010 verbleef u in Magas bij uw ouders. Op 24/07/2010 nam u samen met uw gezin het vliegtuig naar Moskou. Op 08/08/2010 verliet u Moskou en reisde u samen met uw echtgenoot en kind naar België. Jullie kwamen er op 16/08/2010 aan en vroegen er diezelfde dag asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot (D. B.) (CGVS I p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het kennelijk bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook in uw hoofde niet

besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot hebben geleid werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in de beslissing van uw echtgenoot :

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde vervolging te vrezen van bepaalde FSB medewerkers die u zouden beschuldigen van banden met de rebellen. Dit zouden ze doen omdat u weigerde mee te werken aan een door hen opgezette zwendel waartegen u bovendien klacht heeft ingediend. Echter werden vaststellingen gedaan die uw vervolgingsvrees ongelooftwaardig maakt.

Vooreerst werd een onaannemelijk gebrek aan kennis bij u vastgesteld over zaken die aan de kern van uw relaas raken.

Zo neemt de klacht die u na uw vrijlating bij de militaire procureur had ingediend een centrale plaats in uw relaas in. Ondanks het belang hiervan heeft u uw klacht op geen enkele wijze opgevolgd. Zo bent u na het neerleggen van uw klacht, op 17/05/2010, nooit meer naar de procureur teruggeweest om een stand van zaken te vragen en zich te informeren naar welke onderzoeksdaden reeds verricht waren (CGVS I p.9). Bijgevolg hebt u er geen enkel idee van hoe ver het onderzoek van uw klacht staat. Uw klacht werd nochtans genoteerd en er werd u gezegd dat men de zaak zou onderzoeken (CGVS I p.9). Toen u gevraagd werd waarom u nooit meer terugging antwoordde u in eerste instantie dat u daar geen tijd voor had. Toen u erop werd gewezen dat u pas in juli Ingoesjetië had verlaten stelde u dan weer dat hij u ging oproepen (CGVS I p.9-10). Een danig gebrek aan inspanningen om zich naar de stand van het onderzoek te informeren duidt op een desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met het gewicht dat u zelf aan de klacht geeft. U verklaarde immers dat u misschien omwille van die klacht werd beschuldigd van banden met terroristen. U stelde hierbij dat er misschien een onderzoek naar uw klacht was gestart (CGVS II p.11). Toen u gevraagd werd waarom u niet vroeger van bij uw ouders wegging, u vertrok er immers pas in juli 2010, stelde u dat u de hoop koesterde dat de procureur het nodige zou doen (CGVS II p.3). Hieruit kan worden besloten u geen aannemelijke verklaring kan bieden voor het verzuimen van de opvolging van uw klacht. Daarnaast kan worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs van de klacht neerlegt ondanks het feit dat deze door de procureur werd genoteerd. U poogde dit te verklaren door te stellen dat u vertrouwen had en dat u toen niet aan een bewijs had gedacht. U zou overigens opnieuw worden opgeroepen (CGVS I p.9, CGVS II p.9). Het is weinig aannemelijk dat u er niet aan dacht om een bewijs te vragen van een klacht die dergelijke vertrekkende gevolgen kon hebben en waarvoor u bereid was om een reëel risico te lopen. U beschuldigde immers met naam enkele medewerkers van FSB van relatief grootschalige corruptie en het dwingen van een officier, zijnde u, tot ontslag omdat u hier niet aan wilde meewerken. Het belang en het risico wordt verder onderstreept door het feit dat uw commandant het afraadde om klacht in te dienen (CGVS I p.9). Voorts stelde u dat u werd beschuldigd van banden met de rebellen en dat dit de aanleiding van uw vertrek uit Rusland betrof. Wederom bleek u amper op de hoogte van meer concrete informatie over deze zwaarwichtige beschuldiging jegens u. U wist enkel te vertellen dat de FSB en de MVD elk op respectievelijk 03/08/2010 en op 18/09/2010 een huiszoeking hadden verricht en dat de FSB medewerkers aan uw vader hadden gezegd dat u in verband werd gebracht met terroristen (CGVS II p.8, 10). Toen u om concretere informatie betreffende de beschuldiging werd gevraagd kon u dit niet geven. U wist niet op welke manier ze u met de terroristen in verband brachten noch of u van betrokkenheid bij een aanslag werd beschuldigd (CGVS I p.11, CGVS II p.10-11). Een dergelijk gebrek aan kennis over deze beschuldigingen valt niet te rijmen met de zwaarwichtigheid van de beschuldiging. Dat u van banden met rebellen werd beschuldigd wist u op basis van de 2 huiszoekingen die zouden zijn verricht in augustus en september. U legt hier echter wederom geen bewijs van neer. Bovendien legde u betreffende de eventuele bewijzen incoherente verklaringen af. In eerste instantie stelde u uit eigen beweging dat er 2 huiszoekingen hadden plaatsgevonden en dat u daar geen bewijsstukken van bij had, maar dat u uw vader gevraagd had ze op te sturen wat hij zou gedaan hebben. Dit indiceert dat hier bewijsstukken van zouden bestaan (CGVS I p.3). Later bleek echter dat er van de huiszoekingen geen enkel bewijs bestaat (CGVS I p. 10-11, CGVS II p. 8-9). U stelde dat de FSB afdeling contra

terrorisme geen verplichting heeft om bij huiszoekingen iets van documenten neer te leggen, ondanks het feit dat ze onder meer uw laptop in beslag namen. Betreffende de tweede huiszoeking die door de MVD werd uitgevoerd stelde u dan weer dat ze geen documenten achterlieten omdat ze enkel rondkeken en niets overhoop haalden. Indien ze dit wel zouden gedaan hebben zouden ze wel documenten moeten achterlaten (CGVS II p.9). Dit is op zijn minst een vrij opmerkelijke en onsamenhangende uitleg te noemen.

Vanuit een dergelijke onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Rusland betreffen kan verwacht worden dat men afdoende inspanningen zou ondernemen om zich beter te informeren. Echter dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig inspanningen hiertoe heeft geleverd. Dit ondanks het feit dat u bepaalde informatiebronnen voorhanden had die u wellicht meer informatie konden geven over uw vervolgingsproblemen. Zo hebt u geen enkele poging ondernomen om generaal (G.), desnoods via uw vader met wie hij goed bevriend was, te contacteren om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen. Niettemin was hij het die voorkwam dat u door de FSB medewerkers werd meegenomen. Hij was het ook die een gesprek met diezelfde medewerkers had (CGVS II p.9-10). U kunt het niet aannemelijk maken dat u nooit pogingen ondernomen hebt om de inhoud van dat gesprek te weten. Eerst stelde u dat het nutteloos was om erna te verklaren dat het gevaarlijk was om generaal (G.) te contacteren. U stelde dat ze u zouden vinden door hem te bellen (CGVS II p.10). Dit is weinig aannemelijk daar u erna wel nog het vliegtuig in Magas nam wat veel meer risico inhoudt dan een telefoongesprek. Voorts hebt u ook nooit uw commandant gecontacteerd om meer te weten te komen over uw problemen. De laatste keer dat u hem zag vroeg u er zelfs niet naar (CGVS II p.6). Tenslotte verklaarde u ook een vriend bij de MVD te hebben gehad. Ondanks het contact dat u met hem heeft besprak u uw problemen niet met hem (CGVS I p.4, 11). Uit de door u neergelegde convocaties blijkt nochtans dat u door de MVD werd opgeroepen. Dat u dergelijk mogelijk zeer waardevolle informatiebronnen niet gebruikt is weinig aannemelijk en ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat u ook de officiële reden van uw ontslag niet kent. Dit is vrij opmerkelijk daar u stelde dat zelfs bij een vrijwillig ontslag dit op zichzelf onvoldoende reden is om een officier te ontslaan. Er dient met andere woorden een reden worden gegeven. Welke reden dan wel werd gegeven wist u dan weer niet (CGVS II p.4).

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en op een gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met de aangehaalde vrees wat bijgevolg ernstig afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Een bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingrelaas werd gevonden in het feit dat een gedrag bij u werd vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Begin juli vertrekt u per vliegtuig naar Moskou terwijl u stelt dat u zeker wist dat FSB agenten u zouden vermoorden (CGVS II p.6). Ze hadden u immers nog proberen aanhouden, niettemin nam u het vliegtuig waar u in Magas een paspoortcontrole onderging (CGVS I p.6). Daar FSB agenten u juist voordien poogden aan te houden is het zeer opmerkelijk dat u dergelijk risico ondernam. Het feit dat u zich voordien niet probeerde te informeren of men u officieel zocht maakt uw gedrag onaannemelijk. Generaal (G.) had immers met de FSB agenten in kwestie gesproken die u wilden aanhouden, niettemin verzuimde u om zich te informeren naar de grond waarop ze u wensten aan te houden. Vooraleer men het risico neemt om een paspoortcontrole te ondergaan kan ervan uitgegaan worden dat men zich zo goed mogelijk probeert te informeren of men officieel gezocht wordt. FSB agenten hadden immers gepoogd u aan te houden en u stelde een angst te hebben om te bellen omdat men u zou vinden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn op doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen. De medische verzekeringkaarten, de pensioensverzekeringkaarten, uw binnenlands paspoort, uw rijbewijs, het binnenlands paspoort van uw vrouw en de geboorteakte van uw zoon bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over uw asielmotieven. Uw officierenboekje, een lijst waarbij u vrijgesteld werd van schulden, 2 arbeidscontracten, een uittreksel van uw bevel tot ontslag, uw ontslagbrief en een attest van uw werk geven aan dat u werkzaam was in het leger en dat u nadien uw ontslag kreeg. Deze zaken worden in deze motivering niet in twijfel getrokken en kunnen ook op geen enkele manier de door u verklaarde vervolgingsfeiten aantonen. Het Belgisch medische attest geeft aan dat u psycho-traumatische ervaringen die u in uw land van herkomst opliep aan het verwerken bent. Het geeft echter geen enkele indicatie over welke ervaringen dit dan wel gaat. Voorts geeft u ook op geen enkel moment aan dat u niet in staat zou zijn om op coherente wijze een gehoor te ondergaan. Hier is ook geen weerslag van in het gehoor te vinden. De 2 convocaties bevatten geen enkele beschuldiging met betrekking tot het waarom u als verdachte bij de MVD wordt opgeroepen (CGVS p.5) noch bevat het een verwijzing naar de gedane huiszoekingen. Bijgevolg zijn de convocaties niet van die aard dat ze op zichzelf kunnen worden gelinkt aan de door u verklaarde vervolgingsproblemen. De vliegtuigtickets bevestigen uw vlucht tussen Magas en Moskou wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, D.B., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 73.172. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 66 781 van 19 september 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan D.B. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

“2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

“5.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de beslissing die door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen genomen is.

5.2.

Eerst en vooral, er wordt niet getwijfeld aan verzoekers identiteit, herkomst, nationaliteit en (beroeps)activiteiten in de Russische Federatie.

5.3.

De Commissaris-generaal stelt dat de verzoeker niet aantoonbaar is voor vervolging te vrezen in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet.

Noch is aangetoond door de verzoeker dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

5.4.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing dat de weigeringsbeslissing wordt genomen om de volgende redenen (...)

5.5. Schending van het principe van de zorgvuldigheid.

De verzoeker wenst aan te geven dat de notities van het verhoor werkelijk beneden niveau zijn.

De raadsman van de verzoeker kreeg hoofdpijn van het lezen van deze verhoren.

Er wordt geen gebruik gemaakt van de regels omtrent zinsbouw. Zinnen lopen door zonder gebruik van hoofdletters, letertekens en dergelijke.

Dergelijke schriftelijke notities kunnen geen correcte, ondubbelzinnige weergave geven van de mondelinge verhoren.

De verzoeker verzoekt derhalve om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te verplichten dit verhoor opnieuw te doen. Deze notities kunnen immers niet de basis vormen voor een weigering.

5.6.

Verder, meent de verzoeker dat hij wel degelijk een coherent relaas uiteengezet heeft met betrekking tot zijn vervolgingsvrees in de Russische Federatie, zijn land van nationaliteit en meer bepaald in Ingoesjetië dat van de Russische Federatie deel uitmaakt.

- 5.6.1.

Volgens de Commissaris-generaal blijft de situatie in Ingoesjetië complex en zijn er veel rapportages van diverse mensenrechtenschendingen zoals illegale arrestaties en vasthoudingen, foltering en is er eveneens sprake van regelmatige rebellenactiviteiten.

De Commissaris-generaal stelt dat een individuele beoordeling van verzoekers vervolgingsvrees noodzakelijk is in het kader van het onderzoek naar de nood naar vluchtelingenbescherming en subsidiaire bescherming.

De verzoeker vindt het merkwaardig dat de Commissaris-generaal dit beklemtoont omdat de nood naar vluchtelingenbescherming en subsidiaire bescherming uiteraard steeds individueel onderzocht dient te worden.

De Commissaris-generaal spreekt zichzelf tegen wanneer deze stelt dat de verzoeker onvoldoende details kent over bepaalde door hem aangehaalde gebeurtenissen.

Zo wordt de verzoeker ondermeer aangewezen dat hij niet de beschuldiging van de FSB kan hard maken dat hij banden zou hebben met rebellen.

Nochtans bevestigt de Commissaris-generaal zelf in de bestreden beslissing dat het over landeninformatie beschikt dat er nog steeds sprake is van illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, e.d.m.

Waarom zou de verzoeker dan ongeloofwaardig zijn indien de verzoeker, in het kader van deze gekende objectieve mensenrechtenschendingen, stelt dat het niet ongeloofwaardig is dat dergelijke gefabriceerde beschuldigingen voorkomen.

De eis van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is daarom niet redelijk in het kader van de gekende illegale praktijken.

5.6.2.1.

De verzoeker citeert uit het verslag dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf gebruikt:

o Zie p. 6 Subject Relating Briefing: (...)

Hieruit blijkt onmiskenbaar dat er corruptie is en straffeloosheid voor daden begaan door vertegenwoordigers van de overheid.

5.2.2.

De Commissaris-generaal heeft dan ook ongelijk wanneer het stelt dat de verzoeker zagezegd te vaag bleef over de beschuldiging dat de verzoeker banden had met de rebellen.

a)

Ten eerste was de verzoeker reeds vertrokken uit het land zodat hij helemaal geen informatie uit de eerste hand heeft. De FSB en de MVD hebben inderdaad pas na verzoekers vertrek op datum van 24/07/2010, zijnde op respectievelijk 03/08/2010 en 18/09/2010 een huiszoeking verricht.

b)

Ten tweede kan het de verzoeker eveneens niet ten laste gelegd worden dat het moeilijk is om bewijs voor te leggen.

Er blijkt immers dat de bevoegdheden van de FSB wettelijk uitgebreid zijn en dat er nog steeds ongewettigde huiszoekingen zijn.

Zie p. 8 Subject Relating Briefing: (...)

Zie p. 9 Subject Relating Briefing: (...)

Verder wenst de verzoeker op te merken dat hij nooit verklaard heeft dat hij omtrent de huiszoekingen helemaal geen bewijs kon bekomen.

De verzoeker was op datum van de huiszoekingen niet in Ingoesjetië en heeft derhalve geen informatie uit eigen ervaring.

De verzoeker kwam via DHL-post dd. 31/05/2011 de huiszoeking uitgevoerd op dezelfde dag op 2 adressen, 1 in de voormiddag en 1 in de namiddag.

De verzoeker legt tevens de vertaling hiervan voor.

5.6.2.3.

Het is verder een nogal vage bewering dat de verzoeker geen verdere pogingen ondernam om zich te informeren.

Het is immers weinig waarschijnlijk dat de verzoeker de generaal kan contacteren om via hem meer informatie te bekomen.

5.6.2.4.

De motivering dat de verzoeker de officiële reden van zijn ontslag niet kent is werkelijk ongefundeerd. De verzoeker heeft zelf uitgelegd dat hij ontslagbrieven diende te tekenen, en dat de FSB op het ontslag toezag.

Bovendien slaat de redenering dat de verzoeker de reden niet kent, op niets, aangezien de verzoeker de ontslagbrieven voorlegde en het ontslag door de Commissaris-generaal zelfs niet in twijfel getrokken wordt.

Het is dan ook spijkers op laag water zoeken om de weigering te motiveren.

5.6.2.5.

Ten onrechte wordt gesteld dat het niet geloofwaardig is dat de verzoeker het vliegtuig naar Moskou kon nemen na een paspoortcontrole te ondergaan niettegenstaande hij door de FSB zou gezocht zijn.

Dat de verzoeker hier wenst te verwijzen naar de "Guide des Procédures et Critères" uitgegeven door het UNHCR inzake de toepassing en interpretatie van de Conventie van Genève.

Dat hierin wordt vermeld: (...)

Dat het feit legaal te zijn vertrokken niet op zich betekent dat de verzoeker geen vrees heeft voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

5.6.2.6.

De verzoeker wenst dan ook nog dienstig het volgende op te merken.

Overeenkomstig de Guide des Procédures et Critères dient heel omzichtig omgesprongen te worden met de bewijslast die op de kandidaat-vluchtelingen rust. Immers is het voor velen quasi onmogelijk om bewijzen voor te leggen dat zij in hun land van nationaliteit vervolgingsproblemen kennen.

Overwegende dat het UNHCR in verband met de bewijsproblematiek dan ook het volgende stelt in de Guide des Procédures et Critères : (...)

Er moet aldus zeer voorzichtig omgesprongen worden met de bewijslast.

Er moet hieruit immers besloten worden dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling volgens het UNHCR niet te streng mag geïnterpreteerd worden.

Te meer, de Commissaris-generaal zelf bevestigt over de nodige informatie te beschikken dat er veelvuldige illegale praktijken plaatsvinden.

Meer nog, er wordt zelfs bevestigd dat misbruik gemaakt wordt van de situatie om criminele activiteiten te ontplooiën. Dan kan het toch niet ongeloofwaardig zijn dat FSB-personeel de verzoeker onder druk zetten om actief te zijn in een corruptie-zaak.

Er kan dan ook niet op redelijke wijze door de Commissaris-generaal worden voorgehouden dat de verzoeker niet voldoet aan zijn bewijslast wanneer hij in deze context geen bewijs kan voorleggen.

Inderdaad, er kan niet redelijkerwijze verwacht worden dat de verzoeker het bewijs voorlegt dat hij door officiële overheidspersonen wordt benaderd om mee te doen in een zwendel. Van de bedreigingen en de benadering tot corruptie kan de verzoeker geen bewijs voorleggen.

- Uiteindelijk legde de verzoeker reeds de convocaties voor.

- Tevens bekwam de verzoeker thans via DHL-post dd. 31/05/2011 de huiszoeking uitgevoerd op dezelfde dag op 2 adressen. 1 in de voormiddag en 1 in de namiddag. De verzoeker legt tevens de vertaling hiervan voor.

5.7.

Het feit dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen twijfelt aan de ernst van verzoekers vervolgingsrelaas, mag bovendien geen reden zijn om de vervolgingsproblematiek niet meer te onderzoeken.

Inderdaad, zo vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 26/11/2008 een beslissing van het Commissariaat-Generaal, waarbij de vraag tot asiel van een kandidaat-vluchteling werd verworpen omwille van het 'inconsistente en vage karakter van zijn relaas', omdat het Commissariaat had nagelaten om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken.

Dit arrest bevestigt derhalve het principe dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag wel degelijk en gronde dient te onderzoeken ook al zou er door de Commissaris tot de ongeloofwaardigheid besloten zijn.

Twijfel mag de Commissaris-generaal inderdaad niet ontslaan van de verplichting om de vrees voor vervolging ten gronde te onderzoeken.

Effectief, dit blijkt uit het geciteerde arrest : (...)

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 26/11/2008, nr. 19.307, X c / C.G.R.A.)

5.8.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64).

De Commissaris-generaal beperkt zich in de bestreden beslissing louter tot een reeks van veronderstellingen zonder deze te kaderen in de objectieve informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt.

5.8.1.

Dat overeenkomstig artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève waarnaar art. 48/3 Vreemdelingenwet verwijst, een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

Dat het element “gegronde vrees voor vervolging” in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in Conventie van Genève vermelde redenen bestaat.

Dat in dezen zeer nuttig kan worden verwezen naar VANHEULE, D., Vluchtelingen: een overzicht na de Wet van 6 mei 1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36 die stelt: (...)

5.8.2.

Uit de landeninformatie van de Commissaris-generaal blijkt dat de situatie in Ingoesjetië complex is zoals de Commissaris-generaal trouwens zelf toegeeft in de bestreden beslissing.

5.8.2.1.

Corruptie, willekeurige detenties, verhoren zonder gerechtelijke voorleiding noch bijstand van een advocaat, foltering en martelpraktijken, buitengerechtelijke executies, criminele activiteiten,... zijn nog steeds veel voorkomend in Ingoesjetië.

De verzoeker heeft derhalve wel degelijk een vervolgingsrelaas dat kadert in de objectieve informatie die gekend is over de Russische Federatie en in het bijzonder Ingoesjetië.

o Zie p. 10 Subject Relating Briefing: (...)

Het is bijgevolg niet ongeloofwaardig dat de verzoeker verzocht werd om deel uit te maken van een zwendel, en na de weigering hiertoe via valse beschuldigingen door personen binnen de FSB onder druk gezet werd.

5.8.2.2.

De informatie van de Commissaris-generaal bevestigt eveneens dat de verzoeker zoals hij zelf verklaart een gemakkelijk slachtoffer kan zijn door de gefabriceerde beschuldiging een infiltrant te zijn van de rebellen.

o Zie p. 20 Subject Relating Briefing : (...)

De Commissaris-generaal bewijst derhalve geenszins dat verzoekers probleem puur verzonnen is en niet kan kaderen in de objectieve informatie die er over Ingoesjetië bekend is.

5.8.

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook zeer gebrekkig en ongelukkig gemotiveerd.

Dat de verzoeker aan de hand van hetgeen hij vertelde wel degelijk aantoonde dat er vervolgingsproblemen bestaan in de Russische Federatie en in Ingoesjetië en derhalve erkend dient te worden als vluchteling.

Minstens dat aan hem de subsidiaire bescherming dient geboden te worden.”

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123 728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker meermaals werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, dat hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig

kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de vrees voor vervolging niet alleen subjectief bij verzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Van de verzoekende partij wordt immers verwacht dat hij de vrees voor vervolging op concrete wijze aannemelijk maakt. Loutere veronderstellingen of vermoedens volstaan bijgevolg niet.

De Raad wijst er op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de definitie van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus dient immers in concreto aangetoond te worden door de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar verzoeker duidelijk in gebreke blijft zoals blijkt uit navolgende bespreking.

2.5. Verzoeker betoogt dat de notities van het verhoor werkelijk beneden niveau zijn en dat zijn advocaat hoofdpijn kreeg bij het lezen van de verhoren. Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij geen gebruik heeft gemaakt van de regels omtrent zinsbouw. Dergelijke schriftelijke notities kunnen geen correcte, ondubbelzinnige weergave geven van de mondelinge verhoren. Verzoeker verzoekt derhalve om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verplichten het verhoor opnieuw te doen.

2.5.1. Uit nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald de gehoorverslagen, blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, deze duidelijk leesbaar en begrijpbaar zijn. Het loutere feit dat de gebruikte zinsconstructie door de dossierbehandelaar grammaticaal niet altijd even correct is houdt niet in dat de gehoorverslagen onleesbaar zijn of noch, dat zij niet in overeenstemming zouden zijn met hetgeen verzoeker mondeling heeft verklaard. De Raad merkt daarbij op dat het verhoorverslag voor het Commissariaat-generaal evenwel geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt maar het geniet niettemin, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Verzoeker laat na te bewijzen dat hetgeen in de verhoorverslagen werd neergeschreven geen correcte, ondubbelzinnige weergave is van de mondelinge

verhoren. Verzoeker slaagt er niet in aan de hand van concrete gegevens afbreuk te doen aan het vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid van de verhoorverslagen. Ook het gehoorverslag op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.6. Waar verzoeker verwijst naar de algemene toestand in zijn land van herkomst benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden en dat een loutere verwijzing naar de situatie in het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Afgezien van de algemeen heersende toestand in het land van herkomst, moet verzoeker dus in elk geval aannemelijk maken dat hij individueel vreest voor vervolging of dat hij risico loopt op ernstige schade aan de hand van een coherent en geloofwaardig asielrelaas. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoeker betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van veiligheid en mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard en hebben een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar de Ingoesjetische origine van verzoeker niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

Waar verzoeker verwijst naar de informatie voorhanden in het administratief dossier waaruit blijkt dat er nog steeds sprake is van illegale arrestaties, vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen en dergelijke alsook van corruptie en straffeloosheid en dat het in dergelijke context dan ook niet ongeloofwaardig is dat tegen hemzelf gefabriceerde beschuldigingen bestaan zodat de eis van de commissaris-generaal onredelijk is wanneer deze van verzoeker meer details verwacht over bepaalde door hem aangehaalde gebeurtenissen, treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze stelt dat uit de algemene vaststelling dat er in Ingoesjetië nog steeds gewelddaden plaatsvinden, geenszins kan afgeleid worden dat de door verzoeker aangehaalde problemen met bepaalde FSB medewerkers die hem zouden beschuldigen van banden met de rebellen automatisch geloofwaardig zijn. De Raad verwijst dienaangaande naar zijn bespreking onder punt 2.4. waaruit blijkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker berust. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, blijkt dat verzoeker een onaannemelijk gebrek aan kennis heeft tentoongespreid wat betreft elementen die raken aan de kern van zijn asielrelaas. Dergelijke vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing dat hij de klacht die hij na zijn vrijlating bij de militaire procureur had ingediend en die een centrale plaats in zijn relaas inneemt op geen enkele wijze heeft opgevolgd, ongemoeid laat zodat deze door de Raad als vaststaand worden beschouwd.

2.8. Waar verzoeker de vastgestelde vaagheden aangaande de twee huiszoekingen tracht te vergoelijken merkt de Raad op dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren. Verzoekers betoog dat hij geen informatie uit eerste hand heeft aangaande de huiszoekingen omdat hij reeds uit het land vertrokken was, is gelet op het voormelde niet afdoende. Dit temeer nu verzoeker zelf initieel verklaarde zijn vader gevraagd te hebben bewijsstukken aangaande de huiszoekingen op te sturen (gehoorverslag CGVS, stuk 10, p. 3), wat erop wijst dat verzoeker nog steeds contacten heeft in zijn land van herkomst en hij aldus bij machte is om actuele informatie aangaande zijn persoonlijke problemen te vergaren.

Verzoekers betoog dat het moeilijk is om bewijs voor te leggen en hij daarbij verwijst naar twee passages uit de bij het administratief dossier toegevoegde "Subject Relating Briefing" waaruit blijkt dat

er nog steeds ongewettigde huiszoeken plaatsvinden, kan geen afbreuk doen aan de concrete motivering van de bestreden beslissing. Blijkens de bestreden beslissing legde verzoeker omtrent de eventuele bewijzen aangaande de huiszoeken immers incoherente verklaringen af: "In eerste instantie stelde u uit eigen beweging dat er 2 huiszoeken hadden plaatsgevonden en dat u daar geen bewijsstukken van bij had, maar dat u uw vader gevraagd had ze op te sturen wat hij zou gedaan hebben. Dit indiceert dat hier bewijsstukken van zouden bestaan (CGVS I p.3). Later bleek echter dat er van de huiszoeken geen enkel bewijs bestaat (CGVS I p. 10-11, CGVS II p. 8-9). U stelde dat de FSB afdeling contra terrorisme geen verplichting heeft om bij huiszoeken iets van documenten neer te leggen, ondanks het feit dat ze onder meer uw laptop in beslag namen. Betreffende de tweede huiszoeking die door de MVD werd uitgevoerd stelde u dan weer dat ze geen documenten achterlieten omdat ze enkel rondkeken en niets overhoop haalden. Indien ze dit wel zouden gedaan hebben zouden ze wel documenten moeten achterlaten (CGVS II p.9)". Verzoekers stelling dat hij nooit verklaard heeft dat hij omtrent de huiszoeken helemaal geen bewijs kon bekomen, is volledig tegenstrijdig met eerdere verklaringen die verzoeker aflegde op het Commissariaat-generaal (zie administratief dossier, stuk 6, pp. 8 en 9, en stuk 10, p. 11). Gelet op voorgaande vaststellingen acht de Raad het geenszins kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de uitleg van verzoeker op zijn minst onsamenhangend te noemen is. Het argument als zou het moeilijk zijn om bewijzen voor te leggen kan hieraan geenszins afbreuk doen.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een bewijs van de tweede huiszoeking met vertaling voor. De Raad merkt dienaangaande op dat het neergelegde bewijs van huiszoeking om bewijswaarde te hebben, dient te worden ondersteund door coherente en geloofwaardige verklaringen. Zoals blijkt uit voorgaande is dit geenszins het geval. Bovendien dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zelf verklaarde dat bij de tweede huiszoeking geen documenten werden achtergelaten omdat de MVD enkel rondkeek en niets overhoop haalde (gehoorverslag CGVS, stuk 6, p. 9) terwijl hij nu plots opdaagt met een huiszoekingsbevel aangaande deze tweede huiszoeking, hetgeen niet strookt met zijn verklaringen daaromtrent. Volledigheidshalve wenst de Raad er samen met verwerende partij op te wijzen dat uit het antwoorddocument tch2008-140w dat verwerende partij bij zijn nota voegt blijkt dat iedereen in de Russische Federatie tegen betaling bepaalde documenten kan kopen. Gelet op al deze vaststellingen kan geen enkele bewijswaarde gehecht worden aan het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde huiszoekingsbevel.

2.9. Verzoeker kan met zijn betoog dat het nogal een vage bewering is dat hij geen verdere pogingen ondernam om zich te informeren en dat het immers weinig waarschijnlijk is dat hij de generaal kan contacteren om via hem meer informatie te bekomen, de pertinente, duidelijke en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing niet kan ontcrachten waar deze stelt: "Vanuit een dergelijke onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Rusland betreffen kan verwacht worden dat men afdoende inspanningen zou ondernemen om zich beter te informeren. Echter dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig inspanningen hiertoe heeft geleverd. Dit ondanks het feit dat u bepaalde informatiebronnen voorhanden had die u wellicht meer informatie konden geven over uw vervolgingsproblemen. Zo hebt u geen enkele poging ondernomen om generaal G. {...}, desnoods via uw vader met wie hij goed bevriend was, te contacteren om meer te weten te komen over uw vervolgingsproblemen. Niettemin was hij het die voorkwam dat u door de FSB medewerkers werd meegenomen. Hij was het ook die een gesprek met diezelfde medewerkers had (CGVS II p.9-10). U kunt het niet aannemelijk maken dat u nooit pogingen ondernomen hebt om de inhoud van dat gesprek te weten. Eerst stelde u dat het nutteloos was om erna te verklaren dat het gevaarlijk was om generaal G. {...} te contacteren. U stelde dat ze u zouden vinden door hem te bellen (CGVS II p.10). Dit is weinig aannemelijk daar u erna wel nog het vliegtuig in Magas nam wat veel meer risico inhoudt dan een telefoongesprek. Voorts hebt u ook nooit uw commandant gecontacteerd om meer te weten te komen over uw problemen. De laatste keer dat u hem zag vroeg u er zelfs niet naar (CGVS II p.6). Tenslotte verklaarde u ook een vriend bij de MVD te hebben gehad. Ondanks het contact dat u met hem heeft besprak u uw problemen niet met hem (CGVS I p.4, 11). Uit de door u neergelegde convocaties blijkt nochtans dat u door de MVD werd opgeroepen. Dat u dergelijk mogelijk zeer waardevolle informatiebronnen niet gebruikt is weinig aannemelijk en ondergraaft verder uw geloofwaardigheid." Zoals reeds hoger gesteld, is het de taak van de asielzoeker om mee te werken en kan van hem verwacht worden dat hij er alles aan doet om informatie over zijn situatie te bekomen. Zoals blijkt uit het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven heeft verzoeker, ondanks het feit dat hij verschillende mogelijkheden had om meer informatie te weten te komen over zijn problemen, een dermate gebrek aan interesse aan de dag gelegd aangaande zijn situatie in zijn land van herkomst dat dergelijke houding niet in overeenstemming te brengen is met zijn vrees voor vervolging. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook volledig bij in deze vaststelling.

2.10. Verzoekers betoog dat de motivering dat hij de officiële reden van zijn ontslag niet kent werkelijk ongefundeerd is, strookt geenszins met zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-Generaal van 19 januari 2010. Blijkens het gehoorverslag verklaarde verzoeker “Niet makkelijk om een officier te ontslaan, zelfs als ik vrijwillig ontslag teken is het nog geen reden om mij te ontslaan ik moet nog andere reden hebben voor ontslag”. Verzoeker werd vervolgens gevraagd welke reden er dan was. Verzoeker antwoordde hierop dat de FSB er zoveel kan geven. Wanneer verzoeker nogmaals gevraagd werd welke reden ze hebben gegeven, antwoordde verzoeker: “Ik weet het niet, ik moest gewoon tekenen ik heb nog bijkomend rapport voorgelegd omdat ik voor mijn leven vreesde” (administratief dossier, stuk 6, p.4). Ook nu komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij werkelijk ontslagen werd waarbij hij wijst op de voorgelegde ontslagbrieven zonder evenwel de reden voor dit ontslag te vermelden. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing wordt hoegenaamd niet getwijfeld aan het feit dat verzoeker ontslagen werd. Wel worden terecht vraagtekens geplaatst bij de onwetendheid van verzoeker over de reden die opgegeven werd voor zijn ontslag, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag verder ondermijnt.

2.11. Met zijn betoog dat het feit dat hij het vliegtuig naar Moskou kon nemen na een paspoortcontrole te ondergaan niettegenstaande hij door de FSB gezocht wordt, op zich niet betekent dat hij geen vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: “Een bevestiging van de ongeloofwaardigheid van uw vervolgingrelaas werd gevonden in het feit dat een gedrag bij u werd vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Begin juli vertrekt u per vliegtuig naar Moskou terwijl u stelt dat u zeker wist dat FSB agenten u zouden vermoorden (CGVS II p.6). Ze hadden u immers nog proberen aanhouden, niettemin nam u het vliegtuig waar u in Magas een paspoortcontrole onderging (CGVS I p.6). Daar FSB agenten u juist voordien poogden aan te houden is het zeer opmerkelijk dat u dergelijk risico ondernam. Het feit dat u zich voordien niet probeerde te informeren of men u officieel zocht maakt uw gedrag onaannemelijk. Generaal G. {...} had immers met de FSB agenten in kwestie gesproken die u wilden aanhouden, niettemin verzuimde u om zich te informeren naar de grond waarop ze u wensten aan te houden. Vooraleer men het risico neemt om een paspoortcontrole te ondergaan kan ervan uitgegaan worden dat men zich zo goed mogelijk probeert te informeren of men officieel gezocht wordt. FSB agenten hadden immers gepoogd u aan te houden en u stelde een angst te hebben om te bellen omdat men u zou vinden.”. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker het risico neemt het vliegtuig te nemen naar Moskou en een paspoortcontrole ondergaat door de FSB waarvan hij stelde dat enkele agenten van de FSB gepoogd hadden hem aan te houden. Dergelijk gedrag is niet in overeenstemming te brengen met zijn beweerde vrees, dit temeer nu verzoeker stelde niet te durven bellen omdat men hem op die manier zou weten te vinden. Indien een persoon al angst heeft om te bellen ziet de Raad niet in dat dezelfde persoon een nog groter risico zou willen lopen gevonden te worden door een vliegtuig te nemen waarbij hij naar zekerheid gecontroleerd wordt.

2.12. Verzoekers theoretisch betoog inzake de “Guide des Procédures et Critères” en de bewijslast die rust op een asielaanvraag kan aan voorgaande geen afbreuk doen, dit mede gelet op het gestelde onder punt 2.4. waaruit blijkt dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn van verzoekers hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. In het relaas mogen bovendien ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Evenwel, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing die pertinent zijn slaagt verzoeker er niet in een geloofwaardig relaas uiteen te zetten.

2.13. Waar verzoeker stelt dat wanneer het Commissariaat-generaal twijfelt aan de ernst van verzoekers asielaanvraag dit geen reden mag zijn om de vervolgingsproblematiek niet meer te onderzoeken, merkt de Raad op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het relaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch heeft vastgesteld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft kunnen maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die worden aangereikt door de asielaanvraag. Uit de stukken van het dossier blijkt in casu dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft, zo blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing, gebruik gemaakt van de stukken van het dossier, meer bepaald de landeninformatie in het administratief dossier, het verslag van de DVZ en de vragenlijst en de verhoorverslagen van het CGVS. Hij heeft verzoekers asielaanvraag op

een individuele en objectieve wijze beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Bovendien moet noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de feiten die door verzoeker worden aangehaald onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de commissaris-generaal of de Raad om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.14. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109), alwaar verzoeker in gebreke blijft. Immers, door slechts enkele passages te citeren uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt toont verzoeker niet aan dat het besluit van de commissaris-generaal op grond van een algehele lezing van deze informatie verkeerd is. Bijgevolg herneemt de Raad de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing waar deze stelt: "Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet".

2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september twee duizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

dhr. S. TRICOT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. TRICOT

S. DE MUYLDER